

Arrest

nr. 168 356 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2016.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat de problemen die hij met de Taliban zou hebben gekend en de gevolgen hiervan voor zijn familie.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 141 985 van 26 maart 2015 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 8 mei 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 151 000 van 19 augustus 2015.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een foto neer van het lichaam van zijn overleden oom, twee brieven van Afghaanse overheden met betrekking tot zijn dood en een brief waaruit blijkt dat zijn vader werd overgebracht naar een ziekenhuis in Pakistan in 2014.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorhoudt tot een risicogroep te behoren omwille van de werkzaamheden van zijn ouders en het feit dat hij tot een rijke familie behoort, wijst de Raad er op dat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus hij deze vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen en hij aannemelijk dient te maken dat hij omwille van zijn profiel en/of activiteiten tevens het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingenrechtelijke zin, of er in de toekomst aan blootgesteld te worden. Gelet op de ongeloofwaardige verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aflegde met betrekking tot de problemen die hij en zijn familie met zijn oom en de Taliban als gevolg hiervan zouden hebben gekend, blijft verzoeker hier in gebreke. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat hiertoe evenmin.

Dat zijn broer eveneens gevlucht is naar België en een asielpcedure lopende heeft, doet aan voorgaande geen afbreuk.

Wat betreft de problemen die verzoeker en zijn familie kenden met zijn oom, merkt de Raad op dat hij ook hierover reeds heeft geoordeeld in het kader van zijn eerste asielaanvraag: "Wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn oom stelt de Raad vast dat het incident, waarbij zijn oom verzoekers vader probeerde te vermoorden waarbij deze een been zou hebben verloren van ongeveer 18 jaar geleden dateert en dat er geen face-to-face problemen meer tussen verzoekers oom en zijn vader zijn voorgevallen (stuk 6, gehoorverslag, p.18). Niettegenstaande verzoeker zelf nog door hem werd lastiggevallen tot hij 12 jaar oud was (stuk 6, gehoorverslag, p.18) blijkt geenszins uit verzoekers verklaringen dat zijn vader en hij gedurende de laatste jaren problemen hebben ondervonden als gevolg van het grondconflict met zijn oom waardoor er op basis hiervan niet meer kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging of tot een actueel risico op ernstige schade." De Raad ontwaart in verzoekers huidige derde asielaanvraag geen elementen die er op wijzen dat deze situatie zou zijn gewijzigd sinds voormeld arrest. Verzoeker toont dan ook niet aan dat deze problemen zich opnieuw zouden voordoen.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en 's Raads arrest nr. 141 985 van 26 maart 2015 dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in Jalalabad om de onveilige situatie in zijn regio van herkomst te vermijden. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende deze hervestiging. Waar verzoeker evenwel verwijst naar zijn problemen met zijn oom waardoor er geen intern vestigingsalternatief zou bestaan, herhaalt de Raad dat reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat op basis van deze feiten niet meer kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging of tot een actueel risico op ernstige schade aangezien, niettegenstaande dat verzoeker nog door hem werd lastiggevallen tot hij 12 jaar oud was, er geenszins uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader en verzoeker zelf gedurende de laatste jaren problemen hebben ondervonden als het gevolg van het grondconflict met zijn oom. Inzoverre kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn familie niet meer in Jalalabad hebben gewoond nadat deze problemen zich hebben voorgedaan, ontwaart de Raad in verzoekers huidige asielaanvraag geen elementen die er op wijzen dat deze problemen zich opnieuw zullen voordoen, noch toont verzoeker aan dat zijn oom nog voor problemen zou zorgen bij zijn hervestiging in Jalalabad.

4.3. Waar verzoeker oppert dat hij volledig vervreemd is van de Afghaanse samenleving omdat hij daar heel lang niet gewoond heeft en stelt bij een eventuele terugkeer gemarginaliseerd te zullen worden door zijn landgenoten, wijst de Raad er op dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar het rapport "Treatment van Returnees". Nergens uit zijn verklaringen is echter gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier

aan dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

5. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 maart 2016, voert verzoekende partij aan dat zij in haar verzoekschrift heeft uitgelegd waarom haar vrees wel degelijk actueel is nu haar ouders die welgesteld zijn en beide werkten voor buitenlandse organisaties. Verzoekende partij wijst er op dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker die behoort tot een gezin dat samenwerkt met buitenlanders. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij en haar gezin reeds vervolgd werden door haar oom en dat zij zich om die reden dan ook niet kan vestigen in Jalalabad. Zij licht toe dat er geen problemen meer waren met die oom omdat zij niet in Jalalabad woonden maar in een dorp en die oom in Jalalabad. Verzoekende partij concludeert hieruit dat geen intern vestigingsalternatief mogelijk is. Verzoekende partij is van oordeel dat er geen vragen zijn gesteld over de ontvoering en haar dossier daarom opnieuw moet onderzocht worden door de commissaris-generaal. Tot slot wijst zij erop dat het intern vestigingsalternatief in Jalalabad eveneens niet mogelijk is omwille van het willekeurig geweld gelet op de vele aanslagen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 23 maart 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in en herhalen van bepaalde middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo herhaalt verzoekende partij dat zij tot een risicogroep behoort omwille van de werkzaamheden van haar ouders en het feit dat zij tot een rijke familie behoort en gaat hiermee volledig voorbij aan wat in voornoemde beschikking uiteengezet werd. In de beschikking van 23 maart 2016 werd er immers reeds op gewezen dat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, verzoekende partij deze vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen en zij aannemelijk dient te maken dat zij omwille van haar profiel en/of activiteiten tevens het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingenrechtelijke zin, of er in de toekomst aan blootgesteld te worden. Gelet op de ongeloofwaardige verklaringen die zij in het kader van haar eerste asielaanvraag aflegde met betrekking tot de problemen die zij en haar familie met haar oom en de Taliban als gevolg hiervan zouden hebben gekend, blijft verzoekende partij hier in gebreke. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat hiertoe evenmin.

Waar verzoekende partij verwijst naar haar problemen met haar oom waardoor er geen intern vestigingsalternatief zou bestaan, herneemt de Raad dat reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat op basis van deze feiten niet meer kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging of tot een actueel risico op ernstige schade aangezien, niettegenstaande dat verzoekende partij nog door hem werd lastiggevallen tot zij 12 jaar oud was, er geenszins uit haar verklaringen blijkt dat haar vader en verzoeker zelf gedurende de laatste jaren problemen hebben ondervonden als het gevolg van het grondconflict met haar oom. Inzoverre kan worden aangenomen dat verzoekende partij en haar familie niet meer in Jalalabad hebben gewoond nadat deze problemen zich hebben voorgedaan, ontwaart de Raad in haar huidige asielaanvraag geen elementen die er op wijzen dat deze problemen zich opnieuw zullen voordoen, noch toont verzoekende partij *in concreto* aan dat haar oom nog voor problemen zou zorgen bij haar hervestiging in Jalalabad.

De loutere stelling dat het intern vestigingsalternatief in Jalalabad eveneens niet mogelijk is omwille van het willekeurig geweld gelet op de vele aanslagen, is niet bij machte de actuele en objectieve informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert en die gestoeld is op talloze bronnen, in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt immers dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde *soft targets*, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Raad samen met de commissaris-generaal van oordeel dat

er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS